

ШУМАДИНКА,

Л И С Т Ъ 3 А

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Теч. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цв. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 20

М а л е п р и ч е .

— Славни позоришникъ Кокъ имао едно вече представляти у Дублину комадъ подъ именовъ „Страпацъ“. — Кадъ е ступио на бину (узвишено место, на комъ позоришници дѣйствую), примѣхавали се на нѣговомъ лицу знаци найвећегъ узбуђена и раздражености; цѣо скоро скупљни светъ држао е то за слѣдство комада, кои е имао представляти; они пакъ, кои су слабост нѣгову познавали знали су врло добро, шта е Коку, т. е. да е онъ пиянъ. Кадъ се громогласно усклицанъ и плѣсканъ свршило, позоришникъ съ тешкомъ мукомъ промуца почетакъ драме: „Она колиба тамо — видѣте колебу ту!“, затимъ се удари рукама у прси и по челу и одао е или управо рећи посртао е у привидно найвећемъ узбуђеню душе по бини тамо и амо. Скупљни гледаоци држали су и ово за вѣшто и майсторско представлянъ, и обнове вику усклицима и плѣсканъ. Найпосле, почемъ е Кокъ неколико претећи погледа бацио на суфлера (то е оно лице, кое у театримъ са стране шапће позоришницима, кадъ ови у говору застану и збуне се), кои му е узалудъ шаптао и ишао на руку, онда ступи онъ неколико корака напредъ и поче по видимоме у найвећой туги и узбуђености говорити слѣдујуће речи са дркѣћимъ и тронутимъ гласомъ: „Господо моя! Ви сте трговачки народъ, и познаете врло добро цѣну новаца. — 10.000. форинти сребра — цѣло мое иманъ. — — я позайми едномъ присномъ приятелю, — на ми е садъ пропало! — — При томъ мой синъ, мое единче — молимъ васъ господо, опростите уцвелѣномъ родительскомъ чувству и сердцу, — ваянъ младићъ кога неће майка више родити, погинуо е, — пре неколико сати приспѣла ми е жалостна вѣсть — моя е една утѣха, што е онъ за свога краля и отечество славно умрѣо! и — Гласъ му задркти и изнемогне покрие лице своіомъ марамомъ и едва отиде съ бине, тако га е туга силно савладала. Найвеће саучастие могло се познати на лицу тронути до суза слушателя. — У самой пакъ ствари нити е Кокъ имао 10.000. форинти, нити сина; и будући е онъ видио да га е вино сасвимъ свладало да не може у нѣговой роли ни маћи, онъ е измислио ту гатку, да се само подъ лепимъ изговоромъ съ бине измакне. Онъ е на рукама одиешенъ кући а други е позоришникъ, нѣгову ролу играти морао.

(О великолъ Петру.) Царъ Петаръ велики наредио е при почетку копаня ладогайскогъ водовода, да властели и спание новгородске и петробуржике губерниѣ даду нуждне раднике за овај посао, и подписао е у државномъ савѣту саморучно дотични указъ.

Но оногъ дана, кадъ е ово заключено, одсутствовао е изъ сѣднице савѣта князь Яковъ Феодоровићъ Долгоруки, еданъ одъ први државни савѣтника, према коме е царъ имао найвеће повѣренъ, и тако е на овај начинъ нѣму непознато било, шта се у одсутству нѣговомъ догодило.

Сутраданъ, кадъ е указъ већъ подписанъ и сасвимъ спреманъ за обнародованъ био, дошао е князь Долгоруки у сѣдницу као и обично, и прво му е питанъ било, шта е рѣшавано у нѣговомъ одсутству? Но кадъ су му поднели подписани одъ свию совѣтника протоколъ, кои е садржавао царску наредбу, да се селяци петробуржике и новгородске губерниѣ употребе на копанъ ладогайскогъ водовода, онъ се противъ тога яко ополчи, наводећи, да то неможе бити, и да се мора цару учинити устмено предложень; — будући би овакова уредба сасвимъ упропастила ове и онако већъ одъ рата опустошене провинциѣ.

Кадъ се онъ овако у найвећой раздражености развикао противъ ове уредбе, поднесу му остали совѣтници уредбу, кою е већъ царъ саморучно подписао, хотѣвши тиме показати му, да е нѣгова лютина узалудна, и да се то заключенъ неможе више спозвати и измѣнити. Долгоруки пакъ у жестини гнѣва поцепа на удивленъ и ужасъ цѣлогъ сабраногъ савѣта овај царскимъ подписомъ снабдѣвени указъ. Уплашени совѣтници устану и запитаю га, да ли онъ знаде, шта е учинио, и на шта ће ово несмислено нѣгово дѣло моћи изићи? „Я знамъ,“ одговори Долгоруки снажно, „шта самъ урадио, но я ћу то предъ Богомъ, царемъ а и цѣломъ земльомъ заступати и одговоръ зато дати.“

Усредъ ове забуне и вике уће царъ Петаръ у сѣданиѣ, зачуди се овой вики совѣтника и запита, шта значи ова необична вика и гунгула? Са зебњомъ и страхомъ поднесе генерални прокураторъ савѣта цару поцепани одъ Долгорукогъ указъ. Царъ се у први ма яко

на то разлутито и жестио и питао е разяренимъ гласомъ княза Долгорукогъ, шта га е на то побудило, да учини ово нечувено преступлѣнъ противъ достоинства нѣговогъ царскогъ величества? „Ништа друго,“ одговори Долгоруки, „него ревностъ и заузетостъ за твою честь и за благостанъ твоѣ землѣ и народа. Немой ми то за зло примити, Петре Алексѣевичу.“ продужи Долгоруки далѣ, „што я о мудрости твојој предпоставлямъ, да ти вальда ниси науманъ, да твою собствену земљу упропастишь и опустишь, као краљ шведски Карль XII. нѣгову. Ти си се при овомъ указу затрчао, а ниси се обазрео на то, у каквомъ су стану ове две провинције, кое су у шведскомъ рату више страдале него сва оста- ла Русія скупа, ниси на то помислио, колико е люди изгинуло, и како су ове провинције у жителству осиромашиле. Шта ти смета, да за копанъ овогъ твојој но- вой вароши Петербургу необходимо потребногъ водово- вода доведешъ люде и изъ други губернія, и то изъ сваке по мало, па да ни една овај теретъ яко неосећа. Па осимъ тога ти имашъ толике заробљѣне Шведе, кое би ти у место твои собствени поданика могао употре- бити на овај трудни посао.“ — Царъ е сасвимъ мирно саслушао овај предлогъ Долгорукога, нашао се заиста у великомъ чуду, окрене се осталимъ совѣтницима и ре- кне имъ: „Нека ова стваръ засадъ легне, я оѣу јоштъ о нѣој да размишлямъ, и после ѣу текъ саобштити совѣту мою коначну наредбу и заповѣсть.“ При томе е стваръ и остала. Петаръ нашао е међу тимъ за копанъ ладо- гайскогъ водовода друга средства, и то по свој прили- ци по далѣмъ преговарану са нѣговимъ приснимъ и по- вѣрителнимъ Долгорукимъ, и одредио е после некогъ времена на копанъ водовода неколико хиљада заробљѣ- ни Шведа, кои су готово сви поскапали, радећи овај преко мѣре тежакъ посао.

(О великомъ Петру.) Царъ Петаръ наблюдавао е у времену највећу штеднио на сваки могући начинъ. Онъ е заиста могао, као и римски царъ Титъ, сажалѣвати сваки сатъ, кои е залудно и безъ ползе протекао. Па и за самомъ трапезомъ налазио е онъ у томе задовољ- ство, да се о полезнимъ стварима разговара. Збогъ тога морали су се свакадъ служители изъ трапезарие уда- лити, чимъ е сло на столъ принесено. „Сви“, го- вораше царъ, „цилѣ човеку у очи и у зубе, и искрећу све речи наопако, па јѣ после овако изопачене по на- роду разносе.“

Овакавъ платонски ручакъ дао е царъ године 1714. најславниимъ и најодличниимъ людина свога двора. Рѣчь се повела о дѣлима нѣговогъ отца и о великимъ пре- понама и сметњама, кое му е патриархъ Никонъ на путъ стављао. Сваки е о томе свое мнѣние казао, а између остали и грофъ Мустинъ Пушкинъ, кои е дѣла Петра великогъ до звезда уздизао, а напротивъ све кудио и о- маловажавао, што е отацъ нѣговъ урадио. „Премда су“, говораше грофъ, „подъ владомъ цара Алексѣя Михайло- вића велика и славна дѣла учинѣна, то се ово више и- ма приписати Мозарову и другимъ даровитимъ людина, него ли самоме цару.

Владаоцъ слушао е ове рѣчи съ највећимъ неза- довольствомъ и негодованѣмъ, и изразио е то слѣду-

ѣнимъ речима: „Ти ме опорочаванѣмъ могъ отца а под- лямъ и ласкателнимъ уздизанѣмъ мене самога више вре- ѣашъ, него што се и помислитъ може.“ Затимъ устане онъ са стола, стане иза столице Якова Феодоровића Долгорукогъ и рекне му: „Чуешъ приятелю, я знамъ вр- ло добро, да ти врло често врло жестоко противъ мене говоришь, тако, да я чисто изванъ себе одъ лютине до- ѣмъ; но я самъ тврдо увѣренъ, да ме ти истинито и иск- рено любишь и да ти истину говоришь. Я самъ ти збогъ тога много и много обвезанъ, и садъ те молимъ, да ми безъ околишена и подлогъ ласкана кажешъ, како ти о мени и моме отцу мислишь.

Руски Катонъ (князь Долгоруки) замислио се за не- колико тренутака о томе, шта ѣе да одговори, сукао е дугачке нѣгове брке, и рекне затимъ цару: „Владателю! на питанъ твоѣ вала обширно одговорити. У некимъ е стварма претежнии твој отацъ, а у некими опетъ ти си га далеко превазишао. Дѣла владателя могу се съ три гледишта сматрати и оценявати. Главна е точка него- ванъ правде, и у томе е твој отацъ учинио више него ти. Онъ е дао саставити еданъ законикъ, по коме и садъ судѣе суде. Я међутимъ несумњамъ, да би ти у то- ме и твога отца превазићи могао, кадъ би се ти само хтео съ тимъ предметомъ занимати. Друга е главна точ- ка војна сила. Твој е отацъ у томе за Русію врло много учинио и славе стекао, онъ ти е прокрчио путъ садашнѣој твојој војној сили; ти си текъ само о- но усавршио и дотерао, шта е твој отацъ започео. Да ниси ти толике побѣде одржао, онда би заиста сумни- телно било, коме одъ васъ два првенство припада, те- би или твојоме отцу. Трећа е главна точка морска сила. У томе неможе ти нико неизмѣрне заслуге одрећи, у то- ме си ти отца твога далеко надмашио.“

Велики царъ слушао е ове речи съ највећомъ паж- нѣомъ. Затимъ полюби онъ простосрдачногъ и искре- ногъ говорника у чело и рекне му ове речи! „Побожна и вѣрна слуго, ти си ми у ништети вѣранъ био, за то ѣу те надъ многима узвисити.“

М р в и ц е.

Преварени лоповъ. — Едномъ шнайдеру више е пу- та нестала цепна марама, и то све у едномъ истомъ со- каку. Препредени шнайдеръ науми, да увати лопова и да му се насмеѣ. Онъ записе сирѣчь мараму тврдо за цепъ, и пустио е краѣве одъ мараме, да по обичаю изъ цепа вѣре. Затимъ поѣе онъ предъ вече онимъ истимъ сокакомъ; — лоповъ се на скоро пријави и стаде трзати мараму. Подмукло смеюћи се окрене се шнайдеръ. Ло- повъ пакъ разлюбѣнъ збогъ безуспѣшногъ свогъ поку- шая прише му еданъ жестока шамаръ и побегне съ ре- чима: „Проклети угурсузе! Заръ ти обѣшъ поштене лю- де да тако варашъ?“

— Познато е, како е еданъ богати пиваръ у Лон- дону свога неѣака само подъ тимъ условиемъ поставио главнимъ наслѣдникомъ надъ неизмеренимъ нѣговимъ бо- гатствомъ, ако овај сваке године на данъ смрти свога уяка по еданъ зубъ извади догодъ му зуби узтрау. Онъ е тиме хтео постићи то, да се нѣговъ неѣакъ и после

млого година сећа на данъ смрти свога ујака съ непри-
творнимъ боломъ и жалости.

(Енглези и њиова чудновата наравъ.) Енглезъ
есть и остае оригинал у целоме животу своме па и на
самой самртной постели. Еданъ Енглезъ, кои се врло
радо кладио, био е на самрти и питао е свога лѣкара
„колико я јоштъ имамъ живити?“ — „До сутра на по-
дне!“ одговори лекаръ и хтеде се удалити. — „Стани!“
виѣне му болестникъ са изумрлимъ гласомъ, „я љу се за
10 фунти стерлина (100 ф. ср.) съ вами обкладити, да
љу я до 2 сата после подне живити.“

— Славногъ писателя жалостни драма, Кребилъо-
на запитаю, одкудъ узима онъ тако ужасне ликове, пред-
мете и мисли за свое жалостне комаде. — „Мени ние
остављенъ никакавъ други изборъ“, одговори Кребилъонъ,
„Корнелъ отео ми е небо, а Расинъ землю; мени ние да-
кле остало ништа друго, него пакао!“ (Онъ е то зато
рекао, што су Корнелъ у виспреной поезији, а Расинъ у
практичној страни драме до највећегъ савршенства
дотерали.)

— Матере шпартанске кадъ су чуле, да су имъ де-
ца у битки погинула, ишле су на бойно пољ и испити-
вале су ране погинувши, па кадъ су видиле, да су они
ранѣни у прси, онда су се поносили и саранѣвали су
јѣ у огечествено гробљъ. А кадъ би нашле да су имъ
синови у леђа ранѣни, стидиле би се и ядиковале би,
па би крадомъ измицале, и остављале децу, да се у об-
ште гробљъ закопаю, или би јѣ тайно довлачили и са-
ранѣвали.

— Една Шпартанка опази међу војницима свога
сына, кои е у битки рану добио и рамао, па се зато сти-
дно, што неможе подобно осталимъ војницима да иде
управо. „Поноси се чедо мое“ Рекне му мати, „еръ те
сваки коракъ опоминѣ на юнаштво и добродѣтель вой-
ничку.“

(Гласно мишљенѣ.) Еданъ польски економъ имао е о-
бичай, да самъ са собомъ говори, и изјављивао е тако
неотично свое и најважнѣе мисли. Еданпутъ яшио е
онъ на магарцу (које по западнимъ земляма ние смешно
нити стидно) поредъ едногъ дуда, кои е пружао свое
зрелимъ плодомъ обтерећене гране чакъ преко високогъ
пута на др мѣ. Добромъ економу зактело се ести ду-
динѣ, стаде кодъ дуда, усправи се на седлу, и ео е съ
апетитомъ сладакъ плодъ, радујући се, што му магарацъ
тако мирно стои. Онда му падне на умъ, како би онъ
незгодно у трнѣ поредъ плота пао кадъ би когодъ ма-
гарцу његовомъ викнуо, да пође. Но по несрећи гово-
рио е онъ самъ те свое мисли јасно, и кадъ е магарацъ
чуо ону рѣчь, на коју онъ обично полази, онъ заиста
скочи, и тако е сироме економъ пао у трнѣ, и постао
мученикъ свога смешногъ обичая, што гласно мисли.

— Подобанъ обичай имао е неки Лордъ Д. у Лон-
дону, но само на мало другчи начинѣ. Кадъ е онъ на пр.
при асталу поредъ какве госпе сѣдио, па му е случайно
пало на умъ, да би учтивостъ зактевала, да е чимгодъ
понути или послужити, онда е онъ обично најпре о той
својој намѣри размишљавао и то гласно, то естъ, онъ е
то полако у себи говорио, онъ е на пр. казао: „Я мо-
раиъ са овомъ госпоиомъ до мене едну чашу вина попи-

ти; да, да, я јој морамъ чашу вина наздравити“. Затимъ
се окренуо госпи, и питао јѣ, да ли има волю, едну
чашу вина попити. Госпоја саизволи са смешенѣмъ, у
коме се сви за асталомъ придруже, кое е противно пра-
вилама учтивости, — а сироме лордъ ние се могао ника-
ко сѣтити, чему се они смею. — Недавно е ручао
онъ кодъ лорда А, кои е био врло даровитъ и оштроу-
манъ човекъ, и сѣдио е башъ до њѣга. За време ручка
сѣдио е онај први лордъ по задуго у дубокимъ мислима,
кое најпосле и неотично постану јасне: „Я велимъ, да би
паметно било, да овогъ лорда, кои се гизда као лутка,
зовемъ еданпутъ на ручакъ, да, я обу да га зовемъ, и
морамъ и треба да га зовемъ“. Онъ башъ хтеде ову на-
мѣру, која е у тайномъ савѣту њѣгови мисли заключена
саобштити ономе, кога се тиче, кадъ на еданпутъ падне
и његовомъ комшии до њѣга воля, да јасно мисли: „Я др-
жимъ“, мисляше и говораше у себи Лордъ А, да ће ме
ова матора будала на ручакъ звати, — но я нећу да и-
демъ“. — Лордъ Д. био е као громомъ пораженъ, и уди-
вленѣ надмашило е и саму њѣгову лютину. Онъ се сирѣчь
чудио и крстио, како може други најтайнѣе њѣгове ми-
сли погодити? Онъ то за Бога ние могао сватити.

(Царъ Шалъивчина) Царъ неки био е одъ природе
велики шалъивчина, и са свакимъ се шалио, па зато
е и доживио више догађая. Едномъ му рекне про-
сиякъ еданъ: „Брате царе, деѣ удели што мени сиромашу!“
„А одкадъ смо ми браћа?“ запита га царъ, кои се той чуд-
новатой речи одъ едногъ просияка зачудио: „Е одговори
сиромашакъ, „а заръ нису сви люди браћа по Адаму?“
„Право“, рекне царъ, „я на то нисамъ мислио“, и с' тимъ
речма пружи му едну пару. „Но пара е мали подаракъ
одъ еднога цара“ рекне просиякъ. „Шта?“ проговори
царъ приятелю, а кадъ би ти сва браћа одъ Адама по
толико дали, заръ ти не би био најбогатѣи у момъ цар-
ству?“ За овимъ поклономъ братскимъ, наравно и цар-
ски поклонъ слѣдовао е.

(Обѣдъ у авлији) Многи се често на то туже, како е
тежко и готово немогуће съ некимъ людма на край и-
зиѣи. Међутимъ млоги такви люди нису зли, него чуд-
новати, и кадъ би јѣ само човекъ познао споля и изну-
тра, и знао се према њима владати, никадъ да nebude
упоранъ нити опетъ попуштајући, то би по неки одъ њи
лако къ себи дошао. То е изпало за рукомъ едномъ слу-
ги. Овай ние могао своме господару никако уговети и
често е трпио псовке и кадъ ние био кривъ. Тако едан-
путъ дође господаръ здраво срдитъ кући и седне да обѣ-
дуе. Чорба е била или преврућа или сасвимъ ладна или
ниедно одъ обоега; но доста да е господаръ био срдитъ.
Онъ зграби чинију, заедно съ онимъ што е у њој било
и баѣи е крозъ отворенъ прозоръ, у авлију. Шта е ра-
дио садъ слуга? Дуго неразмишљавајући баѣи говећуну,
коју е хтео на асталъ метути; такође за чорбомъ у ав-
лију, затимъ лебацъ, после вино, и на последку астални
чаршавъ заедно съ онимъ што е на њѣму било. „Сме-
теваче, шта е то?“ упита господаръ, и скочи као опа-
ренъ са столице. Но слуга ладно му одговори: „Опро-
стите ми, ако мисао ващу нисамъ погодио; еръ я мишля
да ви обѣте да обѣдуе у авлији. Воздухъ е чистъ, не-
бо плаво, и гледте само, како красно цвета ябука, и ка-
ко пчеле весело обѣдују!“ — Садъ е чорба бачена, па

лепше нигди. Господаръ е познао своју погрешку, разведри се при погледу на пролетни небо, смеао се у себи брзој досетки слуге свога, истина одпустио га из службе своје, и узео другога али нигда више није цандрљивъ био.

(*Колико люди толико куди.*) О истини ове пословице уверио се Карлъ V. на жалостъ текъ последњи година живота свога, у монастиру св. Юста (у Шпанији). Између осталогa имао е кодъ себе више сатова, које е хтео дотле довести, да сви и у секунди равно иду; но наскоро се уверио, о немогућности свога предузећа, и напоследку повиче: „А будала, хтео самъ пређе мисли, милиона люди сјединити, а овде немогу да доведемъ, ни два сата, да еднако иду!“

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

По гласу „Званични новина“. Наредникъ Миланъ Стефановић произведенъ е у чинъ подпоручика. Атанасије В. Симић подпоручикъ пѣхоте постављенъ е за Началника Среза Јасеничкогъ Окр. Крагуевачкогъ съ производствомъ у чинъ поручика. Приврем. членъ Суда Окр. Београдскогъ Сава Христић, привр. членъ Суда вар. Београда Василије Бараковић, привр. членъ Суда Окр. Пожаревач. Милое Здравковић и приврем. секретаръ Суда Окр. Црнорѣчкогъ Јованъ Димитриевић постављени су за дѣјствителне.

— Височайшомъ уредбомъ одъ 5. ов. м. ВЛ[№] 193 СЛ[№] 105. укинута е трећа точка § 256. поступка судейскогъ која гласи, да правителство и неинтабулирано на добра оногъ чиновника кои каквомъ јавномъ касомъ руже, долази у други редъ у случаю стецишта.

Подъ 6. ов. м. ВЛ[№] 212. СЛ[№] 101 изишла е височайша уредба, која опредѣљава, како треба поступати са ономъ женомъ, која би одъ свогъ мужа одбѣгла.

О Г Л А С Н.

(1—6) У кући г. Браће Симића на Сави остае о идућемъ Ђурђеву дану една празна магаза за издаванъ подъ кирију, у којој сада Д. Радовановић лончарски еспањ држи. Кой би имао вољу исту магазу подъ кирију узети, нека се изволи пријавити у кући г. Алексе Симића, гди ће за цену раз умети.

Подписани продае кућу съ плацемъ налазећу се у сокаку кодъ Барјакъ цамие, која никаквомъ дугу не подлежи. Она садржава 4. собе, гангъ едну куйну, шталу, подрумъ и пространу авлију. Ко буде имао вољу предречену кућу и плацъ купити, нека се подписаномъ најдалѣ до 1. Марта о. г. обрати ерѣ е доцније неће моћи добити у Београду 11. Фебр. 1857.

Јованъ Куюндић.

(1—3) Подписани прешавши изъ Смедерева примио е на себе и отво-

рио велику названу „гркову кафану“ у Пожаревцу, и снабдио е са свима потребама на најболји начинъ. Обявљујући ово, препоручуе се учтиво свима и свакомъ госту и путнику. Квартури у овој гостилници намештени су и уређени на заедничке и екстра себе Исто тако са најболјимъ и најкуќнијимъ еломъ и пићемъ, и брзомъ послугомъ свакъ ће бити у свако доба предсретнутъ, и то све са најумѣрениомъ ценомъ.

У Пожаревцу.

Мияило Стефановић
кафеџија.

(1—5) Лаймъ или лепакъ за птице ватати добива се у трговини Алексе Местановића кодъ „тигра“

Стецишта су отворена:

При Суду Шабачкомъ надъ масомъ поч. г. Јована Поповића поштара Рачанскогъ до 9. Марта.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Изъ Париза одъ 10. Фебруара јављу да се Шпанија са Мексикомъ завадила. Шпански посланикъ већ се вренуо изъ Мексике.

— Изъ Атине одъ 2. Фебруара јављу да су две енглеске лађе дошле које ће войску западни сила почети вући.

— Изъ Париза пишу: Министеръ ви. дѣла позвао е неколико Началника окружни, и питао њих о обштемъ мишленю и положеню у народу, и кажу да су сада та извѣстия боља и блађија него пре некогъ времена, међу тимъ предградия Париза а особито предградие Сент-Антоанъ задае велику бригу правителству са своимъ немирнимъ мињнијама и јавнимъ мишленјемъ.

(*Швајцарска*) Саюзни совѣтъ извештењ да су протерани приврженици краља прайскогъ скупљени на граници швајцарске, и да имаю зле умшляје. Говори се да њи имаде преко хиљаду. Француско правителство молбно е одъ стране швајцарске да таквимъ умшляима на путъ стане, које е француско правителство и обећало. — О нај предлогъ швајцарски савѣтника у Паризу да се прайскомъ краљу нахнада за притяжания њгова у Навенбургу у новцу опредѣли и изда, одбио е прайски посланикъ у согласио са францускимъ министромъ.

— (Паризъ). Маршалу Пелисию опредѣљенъ е додатакъ одъ 100 хиљада франака годишњ, које да му се почне издавати одъ Септембра месеца 1855. године. — После њгове смрти ова годишња награда дава ће се њговомъ најстаријемъ сину, и тако биће наследствено докъ годъ трае њгова рода; а кадъ изумру онда припаће држави.

При Суду Алексиначкомъ надъ масомъ поч. Стефана Поповића бив. п. капетана изъ Банѣ до 28. Фебр.

При Суду Крагуевачкомъ надъ масомъ презадуженогъ Живоина Милековића изъ Раче до 11. Марта.

При исгомъ Суду надъ масомъ поч. Илије Ђурића Бошњака до 1. Априла.

При Суду Гургусовачкомъ надъ масомъ поч. Јована Лазаревића 6 Марта.

При Суду Алексиначкомъ надъ масомъ поч. Мите Живановића изъ Раче до 11. Марта.

При Суду Ужичкомъ надъ масомъ презадуженогъ Павла Тешића абаџ. до 28. Фебр.

Продавање се:

При Началничеству Подринскомъ добра поч. Панте Миличанца изъ Лознице 28. Фебр 1. и 2. Марта.

Судъ Окр. Крушевачкогъ позива Игњата Ђорђевића восковерцию изъ Турске, кои е у Трстенику живио, и незнано куда отишао, да му за годину и еданъ данъ предстане и свое новце изъ депозита дигне.